

smluvními osobními závazky a nemohou zápisem do knih nabytí povahy reálního břemene. Neměl proto prvý soud závazky ty jako reální břemeno dáti v knize pozemkové zaznamenati.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

### D ů v o d y:

Jest ovšem pravda, že závazky, jichž splnění vlastníci nemovitostí protokoly ze dne 28. prosince 1923 a ze dne 15. února 1924 na se vzali, jsou v první řadě závazky osobními a že povaha jejich neodpovídá běžnému pojmu reálních břemen, avšak poněvadž ku splnění závazků jsou povinni František a Marie R-ovi jako vlastníci pozemků, jichž se tyto závazky týkají, a jde o to, by jich splnění bylo zabezpečeno také proti případným nástupcům R-ových ve vlastnictví pozemků, je na snadě obdobné použití předpisů knihovního zákona o břemenech reálních. Zákonem poskytovaná ochrana práv má sáhati tak daleko, jak toho vyžaduje její potřeba, a tu finanční prokuratura právem poukazuje k tomu, že postup v soudní praxi obvyklý, jímž se takové závazky zaznamenávají na nemovitostech jako reální břemena, je nutným a jedině vhodným způsobem zajišťovacím při provádění vodních staveb podle zákona ze dne 11. června 1901, čís. 65 ř. zák., kde při zvláštní povaze těchto staveb není možno předem určití rozsah pozemků k úpravě řek potřebných, nýbrž nutno vykupovati výměry přibližné, vypláceti na ně stranám zálohy, kdežto konečné převody lze provést až na základě zaměření po skončené úpravě, což ve mnohých případech se stává po uplynutí několika let od výkupu. Do této doby jest nutno knihovně zabezpečiti ujednaná práva ve prospěch státní správy nejen proti současným knihovním vlastníkům, nýbrž i proti jejich právním nástupcům a i proti pozdějším knihovním věřitelům. Tato nutnost se objevila v jiných podobných případech a tím se vysvětluje, proč soudní praxe i po zavedení knihovního zákona vklady a záznamy takových závazků jako reálních břemen povoluje (Bartsch, Knihovní zákon, páté vydání str. 249). V případě, o něž jde, nemohou míti František a Marie R-ovi proti povolení záznamu závazků jimi převzatých jako reálních břemen důvodné stížnosti, když sami udělili eráru československému právo, by ujednané povinnosti dal do příslušné knihovní vložky jako reální břemeno vložiti.

### Čís. 7514.

Nevytýkal-li návrhovateli odpůrce v rekursu do usnesení prvního soudu, jímž bylo povoleno prozatímní opatření placením výživného, nepřipustnost prozatímního opatření, nýbrž napadal pouze výši výživného, nelze již řešiti otázku, zda prozatímní opatření jest vůbec po právu.

Výživovací příspěvky jest platiti ode dne podání soudního návrhu, nikoliv teprve ode dne vydání prozatímního opatření.

**Pro stanovení výše výživného prozatímním opatřením stačí pouhé osvědčení majetkových poměrů povinného a není třeba prováděti přesné důkazy o jeho příjmech.**

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1927, R I 675/27.)

V řízení o žalobě o uznání otcovství a o placení výživného navrhl žalobce, by mu bylo povoleno prozatímní opatření placením výživného měsíčních 600 Kč. Soud první stolice usnesením ze dne 16. února 1927 povolil prozatímní opatření placením 300 Kč měsíčně počínajíc dnem 16. února 1927. Rekursní soud k rekursu žalobce změnil napadené usnesení v ten rozum, že zvýšil výživné na měsíčních 400 Kč a uložil žalovanému, by platil toto výživné již počínajíc dnem 16. listopadu 1926; rekursu žalovaného nevyhověl. Mimo jiné uvedl v d ů v o d e c h: Obě strany stěžují si toliko do výše prozatímního výživného určeného napadeným usnesením, poněvadž prý měsíčních 300 Kč nelze považovati za přiměřené majetkovým poměrům a příjmům žalovaného; ovšem stěžovatelé rozcházejí se v tom, že žalobce zdůrazňuje též své osobní potřeby, považuje onu částku za příliš nízkou a navrhuje zvýšení na 600 Kč měsíčně, kdežto žalovaný pokládá zmíněný peníz prozatímního výživného určeného prvním soudem za příliš vysoký a domáhá se přiměřeného jeho snížení. Žalobce mimo to domáhá se přiznání prozatímního výživného již ode dne podání žaloby, jak též původně žádal, a nikoli teprve ode dne vydání napadeného usnesení. Stížnosti žalobcově nelze upřít částečné oprávnění. Především, pokud se týče doby, od které a jak výživné dlužno platiti, třeba zdůrazniti, že podle ustanovení § 1418 obč. zák. třeba je platiti výživné měsíčně předem. Počátek lhůty platební určuje se tu podle povahy věci podáním návrhu nebo žaloby. Pokud se týče výše příspěvku na výživu dětí, jsou směrodatny jednak skutečné potřeby dětí, aby stavu svému byly přiměřeně vychovávány a opatřeny, jednak platební způsobilost otce dětí v době, kdy se výživné stanoví.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu žalovaného.

#### D ů v o d y:

Stěžovatel uvádí, že napadá usnesení rekursního soudu jenom ve dvojím směru: pokud se tkne výše měsíčních příspěvků a pokud jde o dobu, od níž byl uznán povinným je platiti. Nicméně bere později v pochybnost, zda vůbec je povinen výživné platiti, poněvadž své povinnosti již všeobecně jednou pro vždy dostál, vyrovnav se soudním smírem s nezletilcem a složiv proň v roce 1912 odbytné do sirotčí pokladny. I navrhuje vzhledem k tomuto svému stanovisku, by napadené usnesení bylo zrušeno vůbec neb aby bylo zrušeno a nové šetření nařízeno nebo konečně, by bylo změněno a určené výživné bylo sníženo. Otázku, zda prozatímní opatření jest vůbec po právu, nelze již řešiti, poněvadž stěžovatel v rekursu proti usnesení prvního soudu nepřipustnost prozatímního opatření vůbec nevytýkal, napadaje pouze výši ulo-

ženého mu výživného. Pokud jde o počáteční dobu, od níž dlužno platiti vyživovací příspěvky, uznal správně rekursní soud, že výživné dlužno přiznati ode dne podání soudního návrhu a nikoli teprve ode dne vydání prozatímního opatření, jak zřejmo z ustanovení § 1334 obč. zák. Zásada »nemo pro praeterito alitur« znamená pouze, že poručník dítěte nemůže žádati výživné za dobu minulou, t. j. za dobu před žádostí (žalobou), (jud. čís. 40 vídeň. nejv. soudu). Pokud napadá stěžovatel přiměřenost vyživovacích dávek určených rekursním soudem na 400 Kč měsíčně, vytýkáje rekursnímu soudu, že nepřihlížel ke skutečnému důchodu stěžovatelovu a k jeho chorobě, činí tak neprávem, neboť rekursní soud vzal ke všem těmto okolnostem patřičný zřetel a správně své rozhodnutí odůvodnil. Rekursní soud neprováděl právem přesné důkazy o příjmech stěžovatelových, vždyť při stanovení výše výživného prozatímním opatřením stačí pouhé osvědčení majetkových poměrů povinného, jinak by se, jak správně podotýká rekursní soud, předbíhalo konečnému rozhodnutí rozsudkem. Nebylo proto potřebí prováděti přesný odhad ceny a výnosu usedlosti stěžovatelovy soudními znalci, když ve spisech opatrovnických jsou jak cena, tak i výnos osvědčeny již odhadem obecního úřadu a když i výše příjmu jeho jest těmiže spisy osvědčena. Když pak rekursní soud měl za osvědčeno, že stěžovatel má roční pense 10.920 Kč, přídavek na dítě 1.200 Kč a z usedlosti příjem 16.310 Kč, tedy roční příjem 28.430 Kč, jeví se příspěvek měsíčních 400 Kč na 15letého nemocného syna, potřebujícího léky a lékařskou pomoc, přiměřeným jak potřebě dítěte, tak i majetkovým, rodinným a zdravotním poměrům otcovým.

### Čís. 7515.

**Ujednáním stran za rozepře, by sporné zvíře bylo odevzdáno do chování a ošetřování zvláštnímu uschovateli a že útraty uschovací nahradí strana, která ve sporu podlehne, byl i s uschovatelem založen jen soukromoprávní poměr, třebaže na žádost stran ustanovil uschovatele sporný soudce a může se uschovatel domáhati náhrady útrat na podlehnuvší straně jen pořadem práva.**

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1927, R I 926/27.)

Ve sporu, v němž domáhal se žalobce na žalovaném zrušení kupní smlouvy pro vadu krávy, dohodly se strany, by kráva byla dána soudními uschovateli do chování a ošetřování, a že útraty toho ponese strana, která ve sporu podlehne. Kráva byla odevzdána nejprve Františku K-ovi, poté Josefu Š-ovi. Po právoplatném skončení sporu, v němž žalobce podlehl, předložili František K. a Josef Š. vyúčtování útrat za úschovu krávy, podle něhož výdaje značně přesahovaly příjmy z užitků krávy. Soud prvního stádu ustanovil k vyřízení těchto účtů rok, při němž žalobce vyúčtování neuznal za správné ani ohledně výtěžku ani ohledně výživy krávy. Procesní soud schválil usnesením oba účty a uložil Josefu Š-ovi,